

Arrest

nr. 244 504 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 september 2018 om internationale bescherming. Op 28 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 maart 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 21 juni 1990 geboren in Khan Younes, Gaza. U bent een soennitische moslim van Arabische origine en u bent niet bij UNRWA geregistreerd. Uw broer M. (...) diende op 10 oktober 2014 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 28 augustus 2015 erkend als vluchteling. U ging tot het tweede middelbaar naar school en werkte als chauffeur. U bracht kledij van de grens naar het bedrijf.

In maart 2016 vertelde u tegen de mensen in de wijk dat u niet gediend was met het beleid van Hamas. U vond dat ze de inwoners van Gaza alleen maar problemen bezorgden. Klaarblijkelijk zaten er spionnen van Hamas tussen de aanwezigen die alles doorvertelden. U werd gearresteerd en gedurende twee of drie weken opgesloten. U werd weer vrijgelaten en gewaarschuwd dat ze u in de gaten gingen houden. U ging terug naar huis en ging verder met uw kritiek op Hamas te uiten. U wilde de man in de straat redden en was erg misnoegd over de neusbreuk die u tijdens uw detentie had opgelopen. In juli 2016 werd u wederom opgepakt gedurende een maand en opnieuw vrijgelaten. U werd nog meegegeven dat u tijdens een derde detentie extra hard zou gemarteld worden en vervolgens naar de rechtbank gebracht zou worden, hetgeen uw einde zou betekenen. U keerde terug naar huis en wilde weten wie er spioneerde voor Hamas en u telkens verraadde. U beledigde Hamas opnieuw in de veronderstelling dat u op basis van de reacties van de aanwezige de spion zou kunnen identificeren. U ging naar het huis van uw zus en werd onderweg met een pistool tegen uw hoofd gedwongen in een auto te stappen. U werd wederom meegenomen en onheus behandeld. U werd naar de rechtbank gebracht en de rechter zei dat ze u een week later moesten terugbrengen waarop u nog maar een keer vrijgelaten werd. U bleef in die periode thuis. Toen u op weg was naar de winkel werd u terug meegenomen door de interne veiligheid. Ze zouden u later naar de rechtbank brengen. Op de rechtbank werd er besloten dat u naar huis mocht gaan en vier dagen later moest terugkomen. U besloot onder te duiken bij een vriend van uw vader en bereidde uw reis voor.

U bent in februari 2018 legaal uit Gaza vertrokken. U reisde naar Egypte met tansiek en vervolgens naar Turkije. U stak een rivier over in Turkije om uw reis verder te zetten naar Europa. U reisde verder vanuit Griekenland met een vals Grieks paspoort via Frankrijk naar België. U diende op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer A. (...) vertrok eveneens in februari 2018. Hij nam exact dezelfde route tot in Griekenland om vervolgens via de Balkanroute verder te reizen naar België waar hij op 4 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U werd op 4 november 2018 bij verstek veroordeeld door de militaire rechtbank omwille van het aanzetten tot oproer en verzet tegen de autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van volgende documenten : oproepingsbrieven (5), attesten waarin staat hoe lang u in detentie werd gehouden (4), twee medische attesten in verband met de gezondheid van uw jongste broer (°2000), vonnis van de rechtbank, een medisch attest van uw moeder, een medisch attest in verband met een neusbreuk van dr. N. (...), een medisch attest in verband met twee littekens van dr. V. G. (...), een medisch attest van het 'European Gaza Hospital' in verband met de verwondingen die u opliep tijdens uw arrestatie en identiteitskaarten van uw familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw

verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u weliswaar beroep kon doen op de bijstand van UNRWA, doch dit enkel omdat uw moeder bij UNRWA geregistreerd staat. Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëlsch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

U verklaart dat uw vader een oorspronkelijke inwoner van Gaza is en jullie aldus niet geregistreerd stonden bij UNRWA (CGVS R. (...) p.13). Uw moeder zou wel geregistreerd staan als en sporadisch eens een zak bloem ontvangen (CGVS R. (...) p.13).

Daar u niet bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als MNR Family Member of ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U kan het CGVS er immers niet van overtuigen dat u daadwerkelijk problemen ondervond met Hamas. Er zijn in eerste instantie zeer veel tegenstrijdigheden op te merken tussen uw verklaringen en die van uw broer A. (...). Aangaande zijn eerste arrestatie verklaarde A. (...) dat hij thuis gearresteerd werd. U was op dat moment eveneens thuis. Volgens uw broer was u reeds aan uw tweede arrestatie toe in april 2016 en werd u hierbij neergeschoten (CGVS A. (...) p.10, 11).

Dit komt niet overeen met uw verklaringen en documenten die u neerlegt. Daaruit blijkt dat ook u voor de eerste keer in april 2016 gearresteerd zou zijn (CGVS R. (...) p.10). U verklaarde bovendien dat u bij uw eerste arrestatie een zak over het hoofd getrokken werd en dat uw neus gebroken werd (CGVS R. (...) p.21). Uw tweede arrestatie gebeurde toen u op weg was van het werk naar huis. U werd dit keer aangevallen op het moment dat u uitstapte en u werd meegesleurd in een auto. Dit vond plaats in juli 2016 (CGVS R. (...) p.23). Uw derde arrestatie vond plaats toen u naar uw zus ging en er iemand een pistool tegen uw hoofd hield (CGVS R. (...) p.24). U werd een vierde keer in een achterstraatjes gearresteerd (CGVS R. (...) p.26).

U maakte aldus helemaal geen melding tijdens het overlopen van de arrestaties aangaande de schotwonde die u opgelopen had. U werd dan ook verduidelijking gevraagd over dit element, waarop u zei dat dat bij de tweede of de derde arrestatie hoorde. De omstandigheden van uw tweede of derde arrestatie als ook de momenten dat deze zouden plaatsgevonden hebben, komen allerminst overeen. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens het spontaan vertellen van uw arrestaties dit gegeven, dat toch ingrijpend is, vergeet te vermelden waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondergraven wordt. Blijkt daarenboven dat het relaas van uw broer wat betreft de schotwonde die u opgelopen zou hebben en de omstandigheden van de arrestatie allerminst overeenkomen met dat van waardoor de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen volledig onderuit wordt gehaald. Zo vertelde uw broer dat er vijftien gewapende mannen het huis binnenvielen en hem sloegen. Uw moeder probeerde hem te beschermen door hem vast te houden waarna ze geduwd werd en haar been brak. U kon ontsnappen door het raam en werd terwijl u wegrende in uw been geschoten (CGVS A. (...) p.10, p.11, p.12). Uw relaas verschilt wezenlijk met dat van uw broer. U heeft het over tien of elf man die aan u trokken. Uw moeder probeerde u te beschermen en kreeg een duw waardoor ze haar been brak. U kon zich klaarblijkelijk losrukken en probeerde te ontsnappen langs het raam. U werd geraakt door een kogel in uw been toen u met een been binnen zat en het andere buiten. U viel flauw (CGVS R. (...) p.27,

p.28). U verklaarde voorts dat uw broer A. (...) gearresteerd werd op de dag van de beschieting omdat hij probeerde een masker van een van de mannen van Hamas af te trekken (CGVS R. (...) p.29). Hij zou daarop geslagen zijn en elektrische schokken gekregen hebben, zo zegt u (CGVS R. (...) p.29). A. (...) verklaart evenwel iets helemaal anders. Uw broer zou zich naar eigen zeggen niet verzet hebben en geen pogingen ondernomen hebben om de maskers van zijn belagers af te trekken. Je krijgt er geen kans toe, zo zegt hij. Hij werd met stokken geslagen en maakte allerminst melding van elektrische schokken (CGVS A. (...) p.12). Na confrontatie met uw verklaringen daar zijnde dat hij wel probeerde de maskers af te trekken, wijzigde hij zijn verklaringen en gaf aan dat hij het wel probeerde (CGVS A. (...) p.14). Dat uw broer simpelweg het tegenovergestelde beweert na confrontatie met uw verklaringen is uiteraard evenmin erg bevorderlijk voor de geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde u dat uw moeder haar been in 2017 brak, terwijl u het incident met de arrestatie in 2016 situeert. U werd geconfronteerd met deze ongerijmdheid, waarop u licht geërgerd antwoordde dat u toch geen data kan onthouden gezien al de problemen die u meegemaakt had. Het CGVS valt niet over een dag of een maand verschil, u mist zich echter zelfs van jaartal (CGVS R. (...) p.9). Voorts verklaarde u dat A. (...) begon met Hamas te bekritisieren na zijn eerste arrestatie en de hardhandige manier waarop hij toen behandeld werd, terwijl in zijn verklaringen te lezen staat dat hij Hamas op straat bekritiseerde en omwille daarvan gezocht en gearresteerd werd (CGVS A. (...) p.10, p.11, p.14, R. (...) p.29). U deed er nog een schep bovenop en verklaarde dat A. (...) naar de mensen van Hamas ging op straat en hen in hun gezicht uitschold. Hij was een durver, voegde u eraan toe (CGVS R. (...) p.29, p.30). A. (...) kan zich echter niets van dergelijke daden herinneren. Hij verklaarde expliciet dat hij hen niet 'face to face' bekritiseerde, maar enkel zijn mening kenbaar maakte aan de klanten van zijn kraampje (CGVS A. (...) p.14). Er zijn dermate veel ongerijmdheden in jullie verklaringen dat de geloofwaardigheid ervan volledig zoek is.

Voorts is de manier waarop zowel uw probleem als dat van uw broer ontstaan is van meet af aan al niet geloofwaardig. U beweert dat u in 2016 zonder duidelijk aanwijsbare reden op straat het beleid van Hamas tegen omstaanders bekritiseerde. U vertelde tegen iedereen die het wilde horen wat een wanbeleid ze voerden. U zou verkleumd zijn en omwille daarvan een eerste keer gearresteerd zijn (CGVS R. (...) p.21). U zou tijdens uw detentie gedurende twee weken gemarteld zijn (CGVS R. (...) p.22). Zo werden u volgens uw verklaringen elektrische schokken toegediend, werd uw hoofd onder water gestoken of werd er een ladder of vliegtuig op de muur getekend en diende u het te besturen. Weigerde je dit te doen, dan werd je geslagen (CGVS R. (...) p.24). Het waren zoals u stelt traumatiserende weken (CGVS R. (...) p.24). In plaats van na uw vrijlating een beetje voorzichtigheid en subtiliteit aan de dag te leggen zodat u niet opnieuw door dezelfde ellende moest, ging u echter gewoon door op exact dezelfde manier. U bekritiseerde het beleid tegen omstaanders, hetgeen wederom tot een arrestatie leidde. Bij uw vrijlating werd u nog even duidelijk gemaakt, dat wanneer u een derde keer gearresteerd zou worden u voor het gerecht diende te verschijnen, hetgeen uw einde zou betekenen (CGVS R. (...) p.23). Bovendien zouden ze u eens zo hard martelen. Ook dit maakte klaarblijkelijk geen indruk op u. U wilde naar eigen zeggen het Palestijnse volk redden (CGVS R. (...) p.23). U werd dan ook de vraag gesteld waarom u op deze manier, die toch weinig efficiënt bleek, bleef doorgaan. U repliceerde dat u hoopte dat Hamas van hun macht zou afzien en dat de mensen hun mening zouden uiten om op die manier oppositie te voeren (CGVS R. (...) p.23). Moest u daadwerkelijk dermate hard gemarteld zijn, is het niet geloofwaardig dat u op deze weinig efficiënte wijze bleef verder doen. Voorts zou uw derde arrestatie eveneens uw einde betekenen, zo werd u meegedeeld. U had dan nog geluk, u werd tot nu toe immers slechts gemarteld, anderen werden onmiddellijk geëxecuteerd (CGVS R. (...) p.24). U was er erg slecht aan toe na uw tweede arrestatie, maar u was vastberaden om de spion in jullie midden te ontmaskeren. U vond er dan niet beter op om uw voorgaande werkwijze verder te zetten en u schold Hamas nog maar een keer uit, met een volgende arrestatie tot gevolg. Het kan niet overtuigen dat u bleef volharden in uw werkwijze wetende dat een derde arrestatie u fataal zou worden. Het is immers totaal onwaarschijnlijk dat die persoon, die u klaarblijkelijk toch al lang in het oog hield, zich plotsklaps kenbaar zou maken. U werd volgens uw verklaringen een derde keer opgepakt en naar de rechtbank overgebracht (CGVS R. (...) p.25). U werd voor een rechter gebracht en deze besliste dat u vrijgelaten diende te worden en na een week terug opgepakt moest worden en terug voor de rechtbank diende te verschijnen. Dat het volledig zinloos is om u vrij te laten om u een week later opnieuw te arresteren, hoeft geen betoog. U verbleef gewoon thuis, wetende dat wanneer u terug voor de rechter moest verschijnen u het leven zou laten. U werd terug opgepakt en wederom voor de rechter gebracht. Deze man die klaarblijkelijk het volste vertrouwen had dat u niet de benen zou nemen besliste nogmaals om u vrij te laten en u een week erna terug op te pakken (CGVS R. (...) p.6). Dat de plausibiliteit van uw vervolgingsfeiten onbestaande is hoeft geen betoog. De manier waarop u de gebeurtenissen verhaalt kan dan ook allerminst overtuigen.

Voorts bleek het voor u onmogelijk een juiste weergave van het aantal arrestaties te geven en deze te koppelen aan een welbepaalde tijdsindicatie. Zo werd er u gevraagd hoe vaak u gearresteerd werd. U zou vijf keer opgesloten geweest zijn door Hamas (CGVS R. (...) p.10). Een eerste keer van 3 februari tot 6 april 2016 en een tweede keer van 1 september 2016 tot 28 september 2016. De derde keer zou op 12 juli 2017 plaatsgevonden hebben. U wist niet hoe lang uw detentie was (CGVS R. (...) p.10). Het bleek nog moeilijker om de vierde keer dat u gearresteerd werd te situeren in de tijd. Ergens tussen de achtste en de elfde maand in het jaar 2017 dacht u. De vijfde zou dan in januari 2018 hebben plaatsgevonden (CGVS R. (...) p.11). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u ongeveer vier of vijf keer opgepakt werd. Het zouden er dan veeleer vier geweest zijn en niet vijf, zo voegde u toe (CGVS R. (...) p.27). Dit overtuigt allerminst. Uw verklaringen op het CGVS verschillen eveneens ernstig met die die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u immers dat u in 2015 en 2016 gearresteerd werd. U zou voor het eerst kritiek geuit hebben op Hamas in 2015 en dus niet in 2016 zoals u verklaarde op het CGVS (vragenlijst CGVS, CGVS p.20). Dat u er niet in slaagt de detenties en de aanleiding van uw problemen op een coherente manier te situeren ondergraaft de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen.

U legt tevens ook een aantal documenten neer om uw detenties mee te ondersteunen. Er dienen evenwel een aantal opmerkingen geformuleerd te worden bij de documenten die u neerlegt. Zo leggen zowel u als uw broer A. (...) gelijkaardige documenten neer in verband met jullie verschillende persoonlijke detenties, respectievelijk vier en drie. Er zijn evenwel zes documenten waar uw naam op staat vermeld en slechts één document waar de naam van A. (...) op staat vermeld. Uw identiteitskaartnummer is (...) en dat van A. (...) (...). Nu blijkt dat naam en identiteitsnummer op de documenten niet overeenkomen. Er zijn immers twee documenten waar uw naam op staat maar het identiteitskaartnummer van A. (...). Meer nog u verklaarde door de binnenlandse veiligheidsdienst gearresteerd te zijn. Op de documenten staat als hoofdding dat ze door het ministerie van binnenlandse zaken afgeleverd werden. Onder aan de pagina blijkt het echter over de verkeersadministratie te gaan. Deze instantie heeft in de verste verte niets met de interne veiligheidsdienst te maken (zie R. (...) document 3). Dit is wederom een aanwijzing dat u niet alleen frauduleuze verklaringen maar ook frauduleuze documenten neerlegt. U legt voorts een document neer dat volgens u een vonnis is. Dit stemt niet overeen met de inhoud van het document. In het document staat dat u tijd heeft om zich te melden, doet u dit niet dan wordt u bij verstek veroordeeld. Bovendien is ook dit document van twijfelachtige oorsprong. Het lettertype verschilt wezenlijk daar waar de persoonsgegevens moeten ingevuld worden. Ook dit keer heeft uw broer A. (...) exact hetzelfde document waar enkel de identiteitsgegevens en data verschillen. Uw broer had zijn waarschuwing reeds in januari 2018 gekregen. De documenten werden duidelijk gemanipuleerd en hebben dan ook weinig tot geen bewijswaarde. Bovendien blijken het kopieën te zijn en dienen documenten door geloofwaardige verklaringen ondersteund te worden, hetgeen bij u niet het geval is.

Het CGVS stelt zich ook een aantal vragen bij uw reisweg en de manier waarop u uw paspoort zou kwijt geraakt zijn. U verklaarde initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in februari 2017 vertrokken was uit Gaza, dat u vijf maanden in Turkije verbleven had en dat u 9 maanden in Griekenland verbleef. U zou op 30 augustus 2018 in België aangekomen zijn (DVZ vraag 31). U verklaarde voorts dat u rond juli 2017 tijdens uw oversteek van de rivier tussen Turkije en Griekenland, uw paspoort kwijtraakte (DVZ R. (...) vraag 24). U wijzigde uw verklaringen op het CGVS, u stelde dit keer dat u pas in februari 2018 vertrokken was (CGVS R. (...) p.3). U stelde dat het de fout was van de dossierbehandelaar van DVZ en dat dit verkeerd genoteerd was. Het was zijn schuld. U had er niets mee te maken, zo zegt u (CGVS p.3). Het klopt dat er af en toe vergissingen gebeuren tijdens de registratie van verzoeken. Het is echter niet aannemelijk dat op drie verschillende plaatsen foute data genoteerd worden. Dat u dan plots uw vertrek met een jaar uitstelt, zonder dit op een of andere manier te substantiëren is dan ook niet overtuigend. U werd dan ook de kans geboden uw paspoort neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U zou uw paspoort verloren zijn tijdens uw oversteek van een rivier tussen Turkije en Griekenland. De manier waarop dit gebeurde is niet overtuigend. Uw paspoort zat in uw broekzak en tijdens het zinken van de boot zou het uit uw zak gegleden zijn (CGVS R. (...) p.4). Merkwaaardig genoeg had uw broer identiek hetzelfde verhaal. Ook hij is op net dezelfde manier op net dezelfde plaats zijn paspoort kwijt geraakt. U werd met deze vaststelling geconfronteerd. U verklaarde hierop dat uw broer niet met u meereisde (CGVS R. (...) p.4). Ook dit is merkwaaardig. Jullie zijn om dezelfde reden vertrokken en beiden in februari 2018 (CGVS R. (...) p.3, A. (...) p.5). Jullie reis werd door uw vader geregeld (CGVS R. (...) p.15, p.16, A. (...) p.5, p.6). Uw broer zou twee weken na u vertrokken zijn. Hij verklaarde dat hij niet eens op de hoogte was dat u Gaza verlaten had. Hij zou pas in België te weten gekomen zijn dat u ook hier was aangekomen. Jullie kwamen elkaar toevallig tegen op het Klein Kasteeltje (CGVS A. (...) p.6). Jullie vader zou hem niet gezegd hebben dat ook u het land verlaten had.

Jullie hebben exact dezelfde vluchtmotieven, namen exact dezelfde reisroute, wilden allebei niet naar België reizen u wilde naar het Verenigd Koninkrijk en A. (...) naar Zweden, maar zijn hier toevallig beland en toevallig kwamen jullie elkaar tegen bij de registratie van jullie verzoek om internationale bescherming (CGVS R. (...) p.4, A. (...) p.5,p.6,p.7, R. (...) DVZ vraag 27, A. (...) DVZ vraag 27). Er is wel heel veel toeval in het spel aangaande uw reisweg hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. U legt ondanks alles toch een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort. Aangezien u geen aannemelijke verklaringen kunt geven waarom u uw paspoort niet kan neerleggen, doet dit vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en bepaalde gegevens die zich in het document bevinden wenst verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Op de schouders van een verzoeker rust een medewerkingsplicht. Hij wordt geacht al de relevante gegevens voor een correcte beoordeling van zijn verzoek te vertellen tegen de asielinstanties. Door het achterhouden van uw reisdocument verhindert u het werk van de asielinstanties hetgeen een negatieve weerslag heeft op de beoordeling van uw verzoek.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De documenten aangaande uw problemen in Gaza met Hamas zijn allemaal kopieën, supra werd reeds omstandig uitgelegd dat het hier over frauduleuze documenten gaat. De documenten in verband met uw verwondingen of die van uw moeder kunnen in dat opzicht ook niet overtuigen aangezien u de redenen waarom u gewond werd niet aannemelijk kan maken. De medische documenten van uw jongste broer hebben geen betrekking op uw persoon. De verschillende identiteitsdocumenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiesamenstelling.

Ook in hoofde van uw broer A. E. N. (...) werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat betreft de erkenning tot vluchteling van uw broer M. (...) kan er aanstipt dat elke verzoek om internationale bescherming op individuele wijze onderzocht wordt. De vaststelling dat uw broer in het verleden de vluchtelingenstatus verkregen heeft wil niet ipso facto betekenen dat ook u daar recht op hebt.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met

de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat jullie woning tijdens het conflict van 2014 beschadigd raakte. Uw vader heeft de schade zelf hersteld. Verder heeft uw oom, die werkzaam is in Libië, zijn grond ter beschikking gesteld aan de familie en heeft uw vader daar een nieuwe woning op gebouwd. De financiering van de woning gebeurde door uw oom (CGVS R. (...) p.13, p.14). Het huis heeft een oppervlakte van 180 vierkante meter en is in goed staat. Uw broer is van plan er een stuk bij aan te bouwen (CGVS R. (...) p.14). Zowel uw broer als uw vader werken als schrijnwerker en gebruiken de ruimte onder de woning als atelier (CGVS R. (...) p.14). U beschikt aldus over een woning bij terugkeer naar Gaza. Klaarblijkelijk had uw familie eveneens voldoende financiële ruimte om zowel uw reis als die van A. (...) te financieren. Beide reizen kosten elk rond de 10000 dollar. Jullie slaagden er aldus in 20000 dollar neer te tellen om de reis te bekostigen. U had een deel zelf gespaard, een deel was afkomstig van uw vader en deel werd door uw ooms gesponsord (CGVS R. (...) p.15, A. (...) p.6). U was werkzaam als chauffeur en verklaarde zelf dat dit goed draaide en dat u het goed had in Gaza (CGVS R. (...) p.15). U beschikt aldus over een netwerk en de capaciteiten om bij terugkeer naar Gaza terug in deze sector aan de slag te gaan.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>, alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_gaza_situation_securitaire_du_1er_juin_au_9_septembre_2019_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind

maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei en midden augustus 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Khan Younes actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khan Younes in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khan Younes een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khan Younes. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag

van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse

razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd

dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste onderdeel van een enig middel, met betrekking tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en wijst op de stukken die hij in het kader van de administratieve procedure heeft neergelegd en de nieuwe stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Minstens vormen deze stukken volgens hem een begin van bewijs “dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van de verklaringen door

verzoeker". Verzoeker meent dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven met stukken, dat hij alle relevante elementen waarover hij op heden beschikt heeft voorgelegd, dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, dat hij zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, alsook dat is komen vast te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Deze bewijselementen zijn niet incompatibel met de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aldus verzoeker.

Verzoeker haalt vervolgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan en stelt te hebben verduidelijkt welke vervolgingen en schade hij reeds heeft moeten ondergaan, alsook dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst redelijkerwijze opnieuw kan voordoen.

In een tweede onderdeel van zijn enig middel, met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft het vermeende risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker vooreerst naar voormelde *"gewichtige feitelijke elementen"* die er volgens hem op duiden dat hij bij terugkeer naar Gaza, net zoals in het verleden, zal worden onderworpen aan *"doding, verwonding, executie, of minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling"*. Hij herhaalt in dit verband dat hij meent te voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van het voordeel van de twijfel overeenkomstig voormeld artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza, die hij als zeer problematisch omschrijft. Hij zet hierover het volgende uiteen:

"Ten eerste de financiële deficiëntie maakt in het bijzonder dat NANSSEN de huidige situatie in Gaza als onmenselijk beschouwd. 56 procent van bevolking leeft (zoals gezegd) onder de armoedegrens, er is regelmatig stroomuitval, toegang tot schoon water is minimaal en de volksgezondheid kampt met een chronisch tekort aan geneesmiddelen en medisch materieel (NANSSEN, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag, 5 april 2019, bij raadplegen zeker: <https://nansen-refugee.be/nl/2019/04/05/nansen-note-2019-1-beschermingsnoodpalestijnen-gaza/>). Hierdoor dreigt een voedseltekort.

Daarnaast moet ook rekening worden gehouden met de huidige veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen protesten als onderdeel van de "Great March of Return", die elke vrijdag wordt gehouden.

Veertig tot vijftigduizend Palestijnen verzamelden zich nabij de grens met Israël om een einde aan de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan is ontstaan en aanvankelijk apolitiek was, begon Harnas al snel de protesten te coördineren. De situatie is snel verslechterd en de Israëlische autoriteiten probeerden de protesten met geweld te onderdrukken. Dit heeft veel slachtoffers veroorzaakt. Onder de Palestijnen vielen 195 doden en er waren 29.000 mensen gewond, waaronder veel kinderen.

"(...)"

(UNRWA, Gaza's "Great March of Return", one year on, 28 maart 2019, p. 8, te raadplegen op: <https://www.unrwa.org/resources/reports/gaza%E2%80%99s%E2%80%9Cgreatmarch-return%E2%80%9D-one-year>, eigen vetdruk)

Uit recente informatie blijkt dat deze cijfers tot 31 mei 2019 al 312 doden en 32.373 gewonden beliepen (World Health Organization, Situation Report : occupied Palestinian territory, Gaza, 01 - 31 May 2019, te raadplegen op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SitRep_May_2019.pdf).

Tot op de dag van vandaag vinden er wekelijks protesten plaats. Tijdens de eerste twee weken van juli 2019 raakten er 359 gewond tijdens de "Great March of Return" (OCHA, Protection of Civilians : occupied Palestinian territory, 15 juillet 2019, te raadplegen op : https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/protection_of_civilians_report_2_15_july_2019_1.pdf).

Op 19 juli 2019 vond op vrijdag het 67e protest plaats. Bijna 7.000 demonstranten namen deel aan het protest en dat uiteindelijk 97 gewonden veroorzaakte.

"(...)"

(I24 News, Palestinian Health Ministry: At least 97 injured in Israel- Gaza border protest, 20 juli 2019, te raadplegen op: <https://www.i24news.tv/en/news/international/middle-east/1563634064-palestinianhealth-ministry-at-least-97-iniured-inisrael-gaza-border-protest>, eigen vetdruk)

In de COI Focus "Palestinian Territories - Gaza Strip. Veiligheidssituatie in maart 2019" van 1 april 2019 wordt bevestigd dat het geweld opnieuw oplaait. Het is dan ook heel verwonderlijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze recente informatie.

Het is duidelijk dat de huidige situatie in Gaza allesbehalve veilig is. Objectieve informatie bevestigt dat de algemene veiligheidssituatie bijzonder volatiel is.

"(...)"

(UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019, 29 januari 2019, te raadplegen op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-emergencyappeal-2019>, eigen vetdruk)

Burgers, waaronder vrouwen en kinderen, worden regelmatig het slachtoffer van geweld in Gaza.

"(...)"

(The Guardian, More than 20 dead as violence flares between Gaza and Israel, 6 mei 2019, te raadplegen op: <https://www.theguardian.com/world/2019/may/05/gazamilitants-and-israeli-forces-lurch-into-new-round-of-violence>, eigen vetdruk)

"(...)"

(The Times of Israel, After fresh Gaza violence, army said pushing for 'serious military campaign', 14 juni 2019, te raadplegen op: <https://www.timesofisrael.com/afterfresh-gaza-violence-army-said-pushing-for-serious-military-campaign/>, eigen vetdruk)

In mei 2019 kwamen 33 Palestijnen om het leven en raakten er maar liefst 796 gewond. Er waren 30 dodelijke slachtoffers als gevolg van willekeurig geweld, namelijk Israëliëse luchtaanvallen (World Health Organization, Situation Report: occupied Palestinian territory, Gaza, 01 - 31 May 2019, te raadplegen op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SitRep_May_2019.pdf).

Deze luchtaanvallen veroorzaken ook veel burgerslachtoffers.

"(...)"

(Human Rights Watch, Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting, 12 juni 2019, te raadplegen op: <https://www.hrw.org/news/2019/06/12/gaza-unlawful-attacks-mayfighting>, eigen vetdruk)

Gezien deze onzekere en alarmerende veiligheidssituatie in Gaza en de huidige vaagheid over het toekomstig Israëliësch beleid, moet de situatie in Gaza van nabij worden gevolgd. Het verleden heeft al aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig verlichting biedt.

"(...)"

Bovendien heeft uw Raad herhaaldelijk geoordeeld dat er sprake is van een voortdurende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigen (RvV nr. 219 546 van 8 april 2019 en RvV nr. 220747 van 6 mei 2019):

"(...)"

Bijgevolg bevindt verzoekende partij zich, als Palestijn in Gaza, in een situatie van ernstige onzekerheid. Behalve met onveiligheid / algemene veiligheid moet ook rekening worden gehouden met de actuele humanitaire situatie. NANSEN beschouwt dit als vernederend. Zoals hierboven al gezegd leeft 56 procent van bevolking onder de armoedegrens, is er regelmatig stroomuitval, is toegang tot schoon water minimaal en kampt de volksgezondheid met een chronisch tekort aan geneesmiddelen en medisch materieel (NANSEN, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag, 5 april 2019, te raadplegen op: <https://nansen-refugee.be/nl/2019/04/05/nansen-note-2019-1-beschermingsnood-palestijnen-gaza/>).

"(...)"

(United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, Gaza health sector still struggling to cope with 'Great March of Return' injuries, 20 juni 2019, te raadplegen op: <https://www.ochaopt.org/content/gaza-health-sector-still-struggling-cope-great-march-return-injuries>, eigen vetdruk)

"(...)"

(Middle East Monitor, Israel colonel: Reducing humanitarian crisis in Gaza benefits Israel, 3 mei 2019, te raadplegen op: <https://www.middleeastmonitor.com/20190503-israel-colonel-reducing-humanitarian-crisis-in-gaza-benefits-israel/>, eigen vetdruk)"

Verzoeker laat verder nog het volgende gelden:

"Ten slotte is het voor verzoekende partij in feite onmogelijk om terug te keren naar Gaza. Recente informatie toont aan dat de grenspost vanwege hoge spanningen weer wordt gesloten tussen Fatah en Hamas. Dit werd ook door uw Raad bevestigd in arrest nr. 227.590 van 16 januari 2019. Er zijn praktische hindernissen en veiligheidsbarrières die de terugkeer naar Gaza belemmeren waardoor verzoekende partij momenteel onmogelijk kan terugkeren zijn land van herkomst.

"(...)" (NANSEN, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag, 5 april 2019, te raadplegen op: <https://nansen-refugee.be/nl/2019/04/05/nansen-note-2019-1-beschermingsnood-palestijnen-gaza/>, vetgedrukt)

De bevolking van Gaza wordt systematisch blootgesteld aan schendingen van de (fundamentele) mensenrechten. Niemand in Gaza blijft de gevolgen van deze veiligheidssituatie bespaard waardoor er sprake is van een groepsvervolgung."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden, overeenkomstig de inventaris, de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- "kopie: *Palestinian National Authority - Ministry of Interior - Palestinian Police*" (stuk 3);
- "kopie: *Palestinian National Authority - Ministry of Health - European Gaza Hospital*" (stuk 4);
- "kopie: *Palestine National Authority - Interior Ministry - Interior Security - Khanyounis Governorate*" (stuk 5).

2.2.2. Op 5 mei 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij hij de voor eensluidend verklaarde vertaling van de voormelde bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stavingstukken voegt.

2.2.3. Op 15 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020.

2.2.4. Ter terechtzitting laat verzoeker aan de voorzitter en verwerende partij de originelen zien van de nieuwe stavingstukken waarvan hij reeds een fotokopie heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift en voor eensluidend verklaarde vertalingen heeft bijgebracht middels zijn aanvullende nota van 5 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De

Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen. De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas. Verzoeker zou in 2016 en 2017 herhaaldelijk in het openbaar kritiek hebben geuit op het beleid van Hamas en om die reden meerdere malen aangehouden, vastgehouden en gefolterd zijn. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Gaza te zullen worden gedood door Hamas.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de eerste twee pagina's van zijn paspoort, van verschillende medische attesten betreffende hemzelf, zijn moeder en zijn broer, van vier attesten betreffende zijn voorgehouden detentie, van vijf oproepingsbrieven, van een veroordeling bij verstek (vonnis) en van identiteitskaarten van zijn familieleden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De identiteitsdocumenten (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nrs. 1 en 9) bevatten louter aanwijzingen met betrekking tot verzoekers identiteit, herkomst en familiesamenstelling, elementen die *in casu* niet ter discussie staan.

Wat betreft de documenten betreffende verzoekers voorgehouden detentie (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 3), wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“Zo leggen zowel u als uw broer A. (...) gelijkaardige documenten neer in verband met jullie verschillende persoonlijke detenties, respectievelijk vier en drie. Er zijn evenwel zes documenten waar uw naam op staat vermeld en slechts één document waar de naam van A. (...) op staat vermeld. Uw identiteitskaartnummer is (...) en dat van A. (...) (...). Nu blijkt dat naam en identiteitsnummer op de documenten niet overeenkomen. Er zijn immers twee documenten waar uw naam op staat maar het identiteitskaartnummer van A. (...). Meer nog u verklaarde door de binnenlandse veiligheidsdienst gearresteerd te zijn. Op de documenten staat als hoofdding dat ze door het ministerie van binnenlandse zaken afgeleverd werden. Onder aan de pagina blijkt het echter over de verkeersadministratie te gaan. Deze instantie heeft in de verste verte niets met de interne veiligheidsdienst te maken (zie R. (...)) document 3).”

Deze vaststellingen, samen met de vaststelling dat verzoeker geen originele documenten maar fotokopieën neerlegt, vinden steun vinden in het administratief dossier en worden door verzoeker ongemoeid gelaten in zijn verzoekschrift. Zij volstaan om te besluiten dat aan de documenten met betrekking tot verzoekers voorgehouden detentie geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Verzoeker legde tevens een document voor dat volgens hem een vonnis betreft dat op 4 november 2018 werd uitgesproken en waarbij hij door de militaire rechtbank bij verstek zou zijn veroordeeld in navolging van zijn laatste arrestatie en daaropvolgende vrijlating (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 6). Uit de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt evenwel dat verzoeker dit document toen niet bijhad en tijd vroeg om het te bezorgen. Hem herhaaldelijk gevraagd waarom hij er nog niet over beschikte gelet op het feit dat hij al meer dan een jaar eerder zou zijn veroordeeld, antwoordde verzoeker telkens naast de kwestie. Gevraagd waar het vonnis dan was, gaf verzoeker aan dat zijn broer hem er al een maand eerder een foto van had doorgestuurd via *WhatsApp* en van plan was het origineel met de post op te sturen. Hem erop gewezen dat hij al enige tijd in procedure zit en gevraagd waarom dat dan niet al lang was gebeurd, kwam verzoeker niet verder dan te verwijzen naar zijn bezigheden in België, zijn bezwaarde gemoed en het feit dat hij geen contact zou hebben gehad met zijn familie. Het betreft hier evenwel loutere beweringen die niet kunnen volstaan om te verklaren of te verschonen dat verzoeker een dermate belangrijk document, dat raakt aan de kern van zijn relaas en zijn voorgehouden vrees voor Hamas bij terugkeer naar Gaza, niet eerder in zijn

procedure neerlegde (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-8). Gelet op voorgaande vaststellingen kan aan voormeld document, waarvan verzoeker uiteindelijk slechts een fotokopie heeft neergelegd en niet het origineel, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Nog daargelaten dat de oproepingsbrieven die door verzoeker werden neergelegd (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 4) eveneens slechts fotokopieën en geen originele documenten betreffen, kunnen deze niet dienen ter staving van verzoekers beweringen dat hij door de veiligheidsdiensten herhaaldelijk werd vastgehouden en gefolterd omwille van de kritiek die hij openlijk op Hamas zou hebben geuit en dat hem de doodstraf wacht indien hij opnieuw zou worden gevat.

De medische attesten worden door verzoeker bijgebracht ter staving van de verwondingen aan zijn neus en been door toedoen van de veiligheidsdiensten van Hamas. Het attest van het European Gaza Hospital (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 2) heeft volgens verzoeker betrekking op een opname naar aanleiding van een neusbreuk die hij zou hebben opgelopen bij het begin van zijn problemen met Hamas in 2016 (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Het mag daarom verbazen dat dit attest van 6 augustus 2017 blijkt te dateren. De medische attesten afgeleverd door Belgische artsen (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 8) kunnen staven dat verzoeker ooit zijn neus gebroken heeft en twee littekens heeft ter hoogte van zijn linker knie, maar bieden geen zicht op de omstandigheden waarin deze verwondingen zouden zijn opgelopen. De Raad merkt op dat een medisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs inhoudt van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

De medische attesten betreffende zijn moeder en zijn jongste broer (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nrs. 5 en 7) hebben geen betrekking op verzoeker zelf en zijn bijgevolg niet dienstig ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten die hij inroept.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal nieuwe stavingstukken, waarvan hij de originelen ter terechtzitting toont. Het betreft vooreerst een oproepingsbrief van 20 mei 2017. Wat dit betreft kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hoger is gesteld over de oproepingsbrieven die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd. Hieruit kan blijken dat verzoeker opgeroepen is geweest, doch niet dat hij vervolgens de folteringen en bedreigingen heeft meegemaakt die hij in zijn verklaringen aanhaalt. Blijkens de vertaling die verzoeker middels een aanvullende nota op 5 mei 2020 heeft bijgebracht wordt in deze oproepingsbrief als reden voor de oproeping vaagweg verwezen naar "*een bijzondere zaak bij ons*", zonder dat de precieze aanleiding wordt vernoemd. Daarnaast brengt verzoeker nog een medisch attest bij van het European Gaza Hospital. Hierin wordt gesteld dat verzoeker naar het ziekenhuis is gekomen met twee schotwonden in de linkervoet en dat hij verzorgd werd maar zich nog naar de "*bottenafdeling*" diende te begeven aangezien een breuk werd vastgesteld. In zoverre dit document dient ter staving van verzoekers relaas met betrekking tot de feiten waarbij leden van de veiligheidsdienst van Hamas bij hem thuis binnenvielen en op hem schoten toen hij wou vluchten, wijst de Raad erop dat de datum van het document niet strookt met verzoekers situering van de feiten in de tijd. Verzoeker verklaarde immers dat deze feiten zich voordeden tijdens de tweede of de derde arrestatie (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27-28). Hij situeerde zijn tweede arrestatie in september 2016 en zijn derde arrestatie in juli 2017 (*ibid.*, p. 10). Voormeld medisch attest dateert evenwel van 28 mei 2017. Deze vaststelling ontnemt aan dit medisch attest elke bewijskracht met betrekking tot het vermeende schietincident. Tot slot brengt verzoeker nog een huisarrest bij. De Raad merkt op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure nooit melding heeft gemaakt van dergelijke maatregel die hem zou zijn opgelegd. Bovendien kan ook hier worden gewezen op de uiterst summiere en vage inhoud van het document, waarin verzoeker wordt opgedragen niet nader genoemde maatregelen na te leven en zich niet buitenshuis te begeven "*gezien de interne en de veiligheidssituatie*". Over de concrete aanleiding of de feiten die dit huisarrest wettigen, wordt in het document niets vermeld. De Raad merkt hierbij nog op dat alle drie de documenten die bij het verzoekschrift werden gevoegd van mei 2017 dateren en dat verzoeker niet toelicht waarom het voor hem niet mogelijk was om ze eerder in de procedure bij te brengen.

Gelet op de summiere – en op bepaalde punten met verzoekers verklaringen strijdige – inhoud van de voorgelegde documenten, dan wel de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan de door verzoeker voorgebrachte documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn

relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de door hem voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden gewezen op meerdere tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen die zijn broer A. aflegde met betrekking tot dezelfde feiten. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Aangaande zijn eerste arrestatie verklaarde A. (...) dat hij thuis gearresteerd werd. U was op dat moment eveneens thuis. Volgens uw broer was u reeds aan uw tweede arrestatie toe in april 2016 en werd u hierbij neergeschoten (CGVS A. (...) p.10, 11).

Dit komt niet overeen met uw verklaringen en documenten die u neerlegt. Daaruit blijkt dat ook u voor de eerste keer in april 2016 gearresteerd zou zijn (CGVS R. (...) p.10). U verklaarde bovendien dat u bij uw eerste arrestatie een zak over het hoofd getrokken werd en dat uw neus gebroken werd (CGVS R. (...) p.21). Uw tweede arrestatie gebeurde toen u op weg was van het werk naar huis. U werd dit keer aangevallen op het moment dat u uitstapte en u werd meegesleurd in een auto. Dit vond plaats in juli 2016 (CGVS R. (...) p.23). Uw derde arrestatie vond plaats toen u naar uw zus ging en er iemand een pistool tegen uw hoofd hield (CGVS R. (...) p.24). U werd een vierde keer in een achterstraatjes gearresteerd (CGVS R. (...) p.26).

U maakte aldus helemaal geen melding tijdens het overlopen van de arrestaties aangaande de schotwonde die u opgelopen had. U werd dan ook verduidelijking gevraagd over dit element, waarop u zei dat dat bij de tweede of de derde arrestatie hoorde. De omstandigheden van uw tweede of derde arrestatie als ook de momenten dat deze zouden plaatsgevonden hebben, komen allerm minst overeen. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens het spontaan vertellen van uw arrestaties dit gegeven, dat toch ingrijpend is, vergeet te vermelden waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondergraven wordt. Blijkt daarenboven dat het relaas van uw broer wat betreft de schotwonde die u opgelopen zou hebben en de omstandigheden van de arrestatie allerm minst overeenkomen met dat van waardoor de geloofwaardigheid van jullie beider verklaringen volledig onderuit wordt gehaald. Zo vertelde uw broer dat er vijftien gewapende mannen het huis binnenvielen en hem sloegen. Uw moeder probeerde hem te beschermen door hem vast te houden waarna ze geduwd werd en haar been brak. U kon ontsnappen door het raam en werd terwijl u wegrende in uw been geschoten (CGVS A. (...) p.10, p.11, p.12). Uw relaas verschilt wezenlijk met dat van uw broer. U heeft het over tien of elf man die aan u trokken. Uw moeder probeerde u te beschermen en kreeg een duw waardoor ze haar been brak. U kon zich klaarblijkelijk losrukken en probeerde te ontsnappen langs het raam. U werd geraakt door een kogel in uw been toen u met een been binnen zat en het andere buiten. U viel flauw (CGVS R. (...) p.27, p.28). U verklaarde voorts dat uw broer A. (...) gearresteerd werd op de dag van de beschieting omdat hij probeerde een masker van een van de mannen van Hamas af te trekken (CGVS R. (...) p.29). Hij zou daarop geslagen zijn en elektrische schokken gekregen hebben, zo zegt u (CGVS R. (...) p.29). A. (...) verklaart evenwel iets helemaal anders. Uw broer zou zich naar eigen zeggen niet verzet hebben en geen pogingen ondernomen hebben om de maskers van zijn belagers af te trekken. Je krijgt er geen kans toe, zo zegt hij. Hij werd met stokken geslagen en maakte allerm minst melding van elektrische schokken (CGVS A. (...) p.12). Na confrontatie met uw verklaringen daar zijnde dat hij wel probeerde de maskers af te trekken, wijzigde hij zijn verklaringen en gaf aan dat hij het wel probeerde (CGVS A. (...) p.14). Dat uw broer simpelweg het tegenovergestelde beweert na confrontatie met uw verklaringen is uiteraard evenmin erg bevorderlijk voor de geloofwaardigheid. Bovendien verklaarde u dat uw moeder haar been in 2017 brak, terwijl u het incident met de arrestatie in 2016 situeert. U werd geconfronteerd met deze ongerijmdheid, waarop u licht geërgerd antwoordde dat u toch geen data kan onthouden gezien al de problemen die u meegemaakt had. Het CGVS valt niet over een dag of een maand verschil, u mist zich echter zelfs van jaartal (CGVS R. (...) p.9). Voorts verklaarde u dat A. (...) begon met Hamas te bekritisieren na zijn eerste arrestatie en de hardhandige manier waarop hij toen behandeld werd, terwijl in zijn verklaringen te lezen staat dat hij Hamas op straat bekritiseerde en omwille daarvan gezocht en gearresteerd werd (CGVS A. (...) p.10, p.11, p.14, R. (...) p.29). U deed er nog een schep bovenop en verklaarde dat A. (...) naar de mensen van Hamas ging op straat en hen in hun gezicht uitschold. Hij was een durver, voegde u eraan toe (CGVS R. (...) p.29, p.30). A. (...) kan zich echter niets van dergelijke daden herinneren. Hij verklaarde expliciet dat hij hen niet 'face to face' bekritiseerde, maar enkel zijn mening kenbaar maakte aan de klanten van zijn kraampje (CGVS A. (...) p.14). Er zijn dermate veel ongerijmdheden in jullie verklaringen dat de geloofwaardigheid ervan volledig zoek is."

Ten tweede is verzoekers relaas in meerdere opzichten niet geloofwaardig, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U beweert dat u in 2016 zonder duidelijk aanwijsbare reden op straat het beleid van Hamas tegen omstaanders bekritiseerde. U vertelde tegen iedereen die het wilde horen wat een wanbeleid ze voerden. U zou verklikt zijn en omwille daarvan een eerste keer gearresteerd zijn (CGVS R. (...) p.21). U zou tijdens uw detentie gedurende twee weken gemarteld zijn (CGVS R. (...) p.22). Zo werden u volgens uw verklaringen elektrische schokken toegediend, werd uw hoofd onder water gestoken of werd er een ladder of vliegtuig op de muur getekend en diende u het te besturen. Weigerde je dit te doen, dan werd je geslagen (CGVS R. (...) p.24). Het waren zoals u stelt traumatiserende weken (CGVS R. (...) p.24). In plaats van na uw vrijlating een beetje voorzichtigheid en subtiliteit aan de dag te leggen zodat u niet opnieuw door dezelfde ellende moest, ging u echter gewoon door op exact dezelfde manier. U bekritiseerde het beleid tegen omstaanders, hetgeen wederom tot een arrestatie leidde. Bij uw vrijlating werd u nog even duidelijk gemaakt, dat wanneer u een derde keer gearresteerd zou worden u voor het gerecht diende te verschijnen, hetgeen uw einde zou betekenen (CGVS R. (...) p.23). Bovendien zouden ze u eens zo hard martelen. Ook dit maakte klaarblijkelijk geen indruk op u. U wilde naar eigen zeggen het Palestijnse volk redden (CGVS R. (...) p.23). U werd dan ook de vraag gesteld waarom u op deze manier, die toch weinig efficiënt bleek, bleef doorgaan. U repliceerde dat u hoopte dat Hamas van hun macht zou afzien en dat de mensen hun mening zouden uiten om op die manier oppositie te voeren (CGVS R. (...) p.23). Moest u daadwerkelijk dermate hard gemarteld zijn, is het niet geloofwaardig dat u op deze weinig efficiënte wijze bleef verder doen. Voorts zou uw derde arrestatie eveneens uw einde betekenen, zo werd u meegedeeld. U had dan nog geluk, u werd tot nu toe immers slechts gemarteld, anderen werden onmiddellijk geëxecuteerd (CGVS R. (...) p.24). U was er erg slecht aan toe na uw tweede arrestatie, maar u was vastberaden om de spion in jullie midden te ontmaskeren. U vond er dan niet beter op om uw voorgaande werkwijze verder te zetten en u schold Hamas nog maar een keer uit, met een volgende arrestatie tot gevolg. Het kan niet overtuigen dat u bleef volharden in uw werkwijze wetende dat een derde arrestatie u fataal zou worden. Het is immers totaal onwaarschijnlijk dat die persoon, die u klaarblijkelijk toch al lang in het oog hield, zich plotsklaps kenbaar zou maken. U werd volgens uw verklaringen een derde keer opgepakt en naar de rechtbank overgebracht (CGVS R. (...) p.25). U werd voor een rechter gebracht en deze besliste dat u vrijgelaten diende te worden en na een week terug opgepakt moest worden en terug voor de rechtbank diende te verschijnen. Dat het volledig zinloos is om u vrij te laten om u een week later opnieuw te arresteren, hoeft geen betoog. U verbleef gewoon thuis, wetende dat wanneer u terug voor de rechter moest verschijnen u het leven zou laten. U werd terug opgepakt en wederom voor de rechter gebracht. Deze man die klaarblijkelijk het volste vertrouwen had dat u niet de benen zou nemen besliste nogmaals om u vrij te laten en u een week erna terug op te pakken (CGVS R. (...) p.6). Dat de plausibiliteit van uw vervolgingsfeiten onbestaande is hoeft geen betoog. De manier waarop u de gebeurtenissen verhaalt kan dan ook allerminst overtuigen.”

Ten derde dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is coherente en precieze verklaringen af te leggen over de arrestaties waarvan hij het voorwerp zou hebben uitgemaakt. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“Zo werd er u gevraagd hoe vaak u gearresteerd werd. U zou vijf keer opgesloten geweest zijn door Hamas (CGVS R. (...) p.10). Een eerste keer van 3 februari tot 6 april 2016 en een tweede keer van 1 september 2016 tot 28 september 2016. De derde keer zou op 12 juli 2017 plaatsgevonden hebben. U wist niet hoe lang uw detentie was (CGVS R. (...) p.10). Het bleek nog moeilijker om de vierde keer dat u gearresteerd werd te situeren in de tijd. Ergens tussen de achtste en de elfde maand in het jaar 2017 dacht u. De vijfde zou dan in januari 2018 hebben plaatsgevonden (CGVS R. (...) p.11). U wijzigde vervolgens uw verklaringen en stelde dat u ongeveer vier of vijf keer opgepakt werd. Het zouden er dan veeleer vier geweest zijn en niet vijf, zo voegde u toe (CGVS R. (...) p.27). Dit overtuigt allerminst. Uw verklaringen op het CGVS verschillen eveneens ernstig met die die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar verklaarde u immers dat u in 2015 en 2016 gearresteerd werd. U zou voor het eerst kritiek geuit hebben op Hamas in 2015 en dus niet in 2016 zoals u verklaarde op het CGVS (vragenlijst CGVS, CGVS p.20). Dat u er niet in slaagt de detenties en de aanleiding van uw problemen op een coherente manier te situeren ondergraaft de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen.”

Tot slot kunnen ook verzoekers verklaringen over zijn reisweg en de manier waarop hij zijn paspoort zou zijn kwijtgeraakt niet overtuigen. Wat dit betreft, merkt de commissaris-generaal terecht het volgende op:

“U verklaarde initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in februari 2017 vertrokken was uit Gaza, dat u vijf maanden in Turkije verbleven had en dat u 9 maanden in Griekenland verbleef. U zou op 30 augustus 2018 in België aangekomen zijn (DVZ vraag 31). U verklaarde voorts dat u rond juli 2017 tijdens uw oversteek van de rivier tussen Turkije en Griekenland, uw paspoort kwijtraakte (DVZ R. (...)

vraag 24). U wijzigde uw verklaringen op het CGVS, u stelde dit keer dat u pas in februari 2018 vertrokken was (CGVS R. (...) p.3). U stelde dat het de fout was van de dossierbehandelaar van DVZ en dat dit verkeerd genoteerd was. Het was zijn schuld. U had er niets mee te maken, zo zegt u (CGVS p.3). Het klopt dat er af en toe vergissingen gebeuren tijdens de registratie van verzoeken. Het is echter niet aannemelijk dat op drie verschillende plaatsen foute data genoteerd worden. Dat u dan plots uw vertrek met een jaar uitstelt, zonder dit op een of andere manier te substantiëren is dan ook niet overtuigend. U werd dan ook de kans geboden uw paspoort neer te leggen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U zou uw paspoort verloren zijn tijdens uw oversteek van een rivier tussen Turkije en Griekeland. De manier waarop dit gebeurde is niet overtuigend. Uw paspoort zat in uw broekzak en tijdens het zinken van de boot zou het uit uw zak gegleden zijn (CGVS R. (...) p.4). Merkwaardig genoeg had uw broer identiek hetzelfde verhaal. Ook hij is op net dezelfde manier op net dezelfde plaats zijn paspoort kwijt geraakt. U werd met deze vaststelling geconfronteerd. U verklaarde hierop dat uw broer niet met u meereisde (CGVS R. (...) p.4). Ook dit is merkwaardig. Jullie zijn om dezelfde reden vertrokken en beiden in februari 2018 (CGVS R. (...) p.3, A. (...) p.5). Jullie reis werd door uw vader geregeld (CGVS R. (...) p.15, p.16, A. (...) p.5, p.6). Uw broer zou twee weken na u vertrokken zijn. Hij verklaarde dat hij niet eens op de hoogte was dat u Gaza verlaten had. Hij zou pas in België te weten gekomen zijn dat u ook hier was aangekomen. Jullie kwamen elkaar toevallig tegen op het Klein Kasteeltje (CGVS A. (...) p.6). Jullie vader zou hem niet gezegd hebben dat ook u het land verlaten had. Jullie hebben exact dezelfde vluchtmotieven, namen exact dezelfde reisroute, wilden allebei niet naar België reizen u wilde naar het Verenigd Koninkrijk en A. (...) naar Zweden, maar zijn hier toevallig beland en toevallig kwamen jullie elkaar tegen bij de registratie van jullie verzoek om internationale bescherming (CGVS R. (...) p.4, A. (...) p.5,p.6,p.7, R. (...) DVZ vraag 27, A. (...) DVZ vraag 27). Er is wel heel veel toeval in het spel aangaande uw reisweg hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. U legt ondanks alles toch een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort. Aangezien u geen aannemelijke verklaringen kunt geven waarom u uw paspoort niet kan neerleggen, doet dit vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en bepaalde gegevens die zich in het document bevinden wenst verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Op de schouders van een verzoeker rust een medewerkingsplicht. Hij wordt geacht al de relevante gegevens voor een correcte beoordeling van zijn verzoek te vertellen tegen de asielinstanties. Door het achterhouden van uw reisdocument verhindert u het werk van de asielinstanties hetgeen een negatieve weerslag heeft op de beoordeling van uw verzoek.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift, door de Raad overgenomen. Deze motieven volstaan om te besluiten dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker wijst erop dat Nansen de huidige humanitaire situatie in Gaza als onmenselijk en vernederend beschouwt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"Uit uw verklaringen blijkt dat jullie woning tijdens het conflict van 2014 beschadigd raakte. Uw vader heeft de schade zelf hersteld. Verder heeft uw oom, die werkzaam is in Libië, zijn grond ter beschikking gesteld aan de familie en heeft uw vader daar een nieuwe woning op gebouwd. De financiering van de woning gebeurde door uw oom (CGVS R. (...) p.13, p.14). Het huis heeft een oppervlakte van 180 vierkante meter en is in goed staat. Uw broer is van plan er een stuk bij aan te bouwen (CGVS R. (...) p.14). Zowel uw broer als uw vader werken als schrijnwerker en gebruiken de ruimte onder de woning als atelier (CGVS R. (...) p.14). U beschikt aldus over een woning bij terugkeer naar Gaza. Klaarblijkelijk had uw familie eveneens voldoende financiële ruimte om zowel uw reis als die van A. (...) te financieren. Beide reizen kosten elk rond de 10000 dollar. Jullie slaagden er aldus in 20000 dollar neer te tellen om de reis te bekostigen. U had een deel zelf gespaard, een deel was afkomstig van uw vader en deel werd door uw ooms gesponsord (CGVS R. (...) p.15, A. (...) p.6). U was werkzaam als chauffeur en verklaarde zelf dat dit goed draaide en dat u het goed had in Gaza (CGVS R. (...) p.15). U

beschikt aldus over een netwerk en de capaciteiten om bij terugkeer naar Gaza terug in deze sector aan de slag te gaan."

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat het voor hem in feite onmogelijk is om terug te keren naar Gaza omwille van praktische hindernissen en veiligheidsbarrières.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 15 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt, nog daargelaten voormeld vermoeden dat hij zijn paspoort achterhoudt, uit zijn verklaringen dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt, die hij evenwel in Gaza zou hebben achtergelaten maar desnoods kan laten opsturen (adm. doss., stuk 5, 'verklaring DVZ', nr. 25). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische

autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensive Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De *“Comprehensive Operatie Sinai 2018”* is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker verwijst slechts naar het arrest nr. 227 500 van 16 januari 2019 van de Raad waarin wordt gewezen op *“actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit”* en het feit dat de bussen waarmee Gazanen naar de Rafah-grensovergang vervoerd worden beveiligd worden door de Egyptische politie, terwijl die samen met het leger het doelwit blijkt te zijn van extremistische groeperingen actief in het gebied. De Raad brengt evenwel in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de op datum van voormeld arrest beschikbare informatie bezwaarlijk nog actueel kan worden genoemd en bovendien nergens uit de hoger aangehaalde informatie kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen. Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke

maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie en deze waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.3., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door.

Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “relatief hoog”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad

van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. De omstandigheid dat de Raad in eerdere arresten herhaaldelijk geoordeeld heeft dat er sprake is van een voortdurende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt, zoals verzoeker aanstipt, neemt niet weg dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld en dat daarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de actuele informatie over het land van herkomst of gewoonlijk verblijf die beschikbaar is op het ogenblik van deze beoordeling.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen

om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN